

Egyszer csak elibém álltam egy reggel
amikor a nappal ablakomra mászott
és a kis dunai szél a fákon zongorázott

Néztem felállványozott arcom a tükörben
mint egy elrontott torony ferdén állt a lelkem
aztán kutatni kezdtem álomdobozomban
és beszéltem magamhoz öntudatlanul:

Miért kell a jog ha csalfa?
miért kell a becsület ha ferdén áll a feszület?
miért kell a születés ha halál a vége?
miért a Hold ha nincsen fénye?

Zavart kusza gondolat mászik homlokomba
– féregnyúlványok csüngnek sötétben
és megeszi a csendet az utca
– ezer wattos dübörgés tépi hallókürtjeim
– ez a huszonegyedik század cucca
– itt a szellem randalírozik

S egyszer csak elém állt Attila
– egy ketchupos hot-dogot evett
– barátom! – kiáltva mondja
– ez már egy vadiúj kikelet!
a tőke újból rág, de dögnagy foggal
és forognak a tökös birodalmak
s sír a világ e nagy gyerek ...

... mama-ma ha élne mosógéppel mosna
és Mach Donaldból hozna vacsorát
jöhetne a tél
kapszlit nem kapdosna
s be tudná fűteni a szobát?

De mi ketten: én és önmagam
a rakodópartra ültünk
Attila az alsó kőre ült
s a Duna beszélt hozzánk halkan
komoly volt a hangja s mély
úszott a hátán sok szemét
és rohadt dinnyehéj